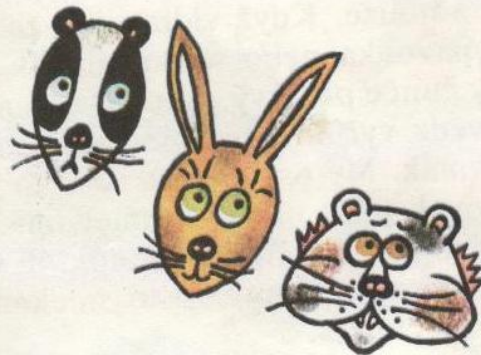

Já **Baryk** A MŮJ JEŽEK

... 33

Tak už je březen, měsíc mžourání. V březnu přichází kdekdo k sobě a mžourá na svět. Například jezevec, sysel a křeček. Zajíčci březňáčci přestávají být slepí, začínají mžourat po okolí a nejde jim do hlavy, nač je země tak veliká, když mají tak krátké pacičky. Nu a u mne na dvoře se pod hro-

madou dřeva probere ježek. Celou zimu mě dráždil. Spal a vydával přitom stejně podezřelou vůni jako třeba listonoš nebo kominík.

34 ... Má ovšem i jiné nectnosti. Dupe, funí a mlaská. Mlaská, třebaže jeho jídelníček není vůbec tak noblesní jako jídelníček můj. Vy nevíte, co je to noblesní, že ne? Tak například noblesní pes si nestoupá packami do kastrůlku s jídlem, ndrbe si blechy na koberci, když se jeho člověk dívá, neštěká svým lidem do řeči, a když vyleze z řeky, nevytřepává si vodu z kožichu u deky, na které hraje jeho člověk se svými mlád'aty pexeso. Nu a noblesní jídelníček je zrovna tak vznesený jako noblesní pes, ale ježčí jídelníček takový rozhodně není.

Ježek stláská dohromady larvy, kukly, žížaly, slimáka, myš, ptačí vejce, ještěrku i hada. Žaludy, bukvice či spadané švestky jí jenom z nouze. Když vidím, jak za plotem večerí pavouka nebo stonožku, tak mu říkám, ty čunče píchavý. Ale když jsem viděl, jak dovede vyřídít zmiji, šel bych mu olíznout čumák. My psi, jak už jsem to jednou vysvětloval, před nikým nesmekáme. Hlavně proto, že nenosíme klobouk. I v zimě chodíme prostochlupí. Místo smekání však olizujeme čumák.

On totiž takový ježek vypadá trošku jako „mouchy, vemte si mě“. V trávě se spíš kutálí než chodí. Ale jak zaútočí na hada, promění se v blesk. A zmije, když jí jde o krk, není také žádná spací panna. Dali se do sebe a já fandil ježkovi, až se trásl plot. Vždyť byl můj, byl z naší hromady dřeva a reprezentoval náš dvorek. To se ví, že nakonec vyhrál. Ale na mě vyletěl uprostřed fandění můj člověk ve štráfovaném pyžamu a znecitil mě, že má před sebou noční a že se kvůli mně ani nevyspí.

Utekl jsem k boudě, ježek si to za chvíli přimlaskal ke mně, stočil se do klubíčka, nastrčil proti mně všechny své bodliny a povídal:

„Počítej!“

Mockrát jsem už na něho vyletěl a nikdy ne-

... 35

36 . . . utekl. Vždycky se stočil do klubíčka, abych mu spočítal bodliny. Těntokrát jsem si tu práci dal.

„Šestnáct tisíc,“ povídám, když jsem dopočítal. „Máš šestnáct tisíc jehliček a sem tam nějakou navíc.“

„Správně, Baryk,“ pochválil mě ježek, „píšu ti jedničku z počtů a jdu na žížaly přes silnici.“ Všichni ježci totiž věří, že nejlepší a nejtlustší žížaly najdou, když přeběhnou silnici.

„Nechod!“ varoval jsem ho, „přejedou tě.“ Po silnicích jezdí večer zabijáci ježků. Vidí ježka, a místo aby se mu vyhnuli, schválně z něho udělají placku.

Ježek na to nic a hrnul si to bezstarostně na asfalt. Viděl jsem, jak k němu letí světla. Ten vůz to švihal aspoň devadesátkou. Pak byla tma a ježek nikde. Vyl jsem jednu noc,

pak druhou a potom třetí. To ale na mě zase vyletěl můj člověk ve štráfovaném pyžamu a zase mě znecitil, že má před sebou ranní a že se kvůli mně ani nevyspí. Tak jsem přestal. Mlčel jsem a vyl jsem jen dovnitř do ledvin, aby to nebylo slyšet.

Uběhly tři měsíce a ježek přišel.

„No ne,“ rozradostnil jsem se, „on tě tenkrát nepřešel?“

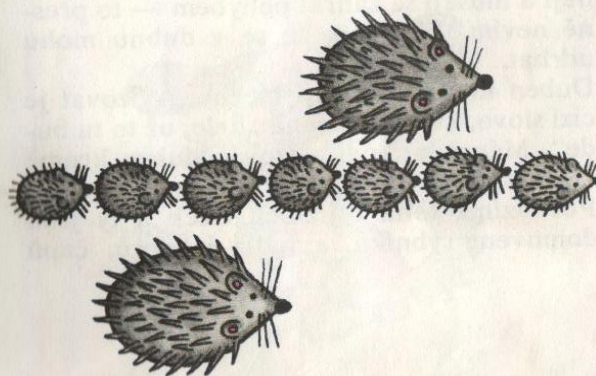
„Vyhnul se mi. Asi měl ze mne strach.“

„A co jsi dělal za silnicí tři měsíce?“

„Ježčata,“ odpověděl. „Povedlo se mi jich sedm. Brzy ti je sem přivedu.“

Řekl jsem, že hm, a obešel jsem tu hromadu dřeva. Sedm mladých a dva staří ježci se pod ni nevejdou, ani kdyby se oholili. Ale to je jejich věc. Jen aby ve zdraví přešli tu silnici.

. . . 37

Použitý zdroj:

Já Baryk

František Nepil

Ilustrace Helena Zmatlíková

Albatros, Praha, 1988